

digede det ene Hold kvindelige Arbejdere efter det andet, og nogle Dage senere fik man smidt alle de kvindelige Herreskræddere ud, saa at Lockouten vistnok kom til at ramme henimod 3,000 Kvinder. Naar jeg derfor i mit første Foredrag har tilladt mig at sige, at det syntes, som om man særlig havde lagt an paa at ramme Kvinder og Børn, tror jeg ikke, der er nogen Overdrivelse i den Henseende. Disse kvindelige Herreskræddere og Tekstilarbejdere havde dog ikke den mindste Skyld i den Konflikt, der oprindelig var bygget op paa Grudlag af en Konflikt med nogle Snedkersvende i de sydjydske Byer.

Jeg skal nævne et andet Eksempel paa, hvorledes de Herrer ere farne frem. Den 12te Juni sendte Mesterforeningen i Nordre Birk følgende Brev til Pastor H. Koch i Hellerup: Jeg skal blot tillade mig med den højtærede Formands Tilladelse at oplæse nogle faa Linier. De skrive: „Vi finde det i høj Grad urigtigt, at De modarbejder netop den Klasse af Medborgere, der ved frivillige Bidrag tilvejebringe en Del af den Løn, med hvilken Deres præstelige Gerning honoreres“. Hvad vil det sige? Det vil sige, at de truer den Mand med Sult og Tyvng og sige: Vi betale Dig, derfor har Du at gaa vort Ærinde og har ikke Lov til at følge Din Overbevisning og tale mod os; Du maa huske, at det er os, der give Dig Løn. De true ham altsaa til at tale mod sin Overbevisning og støtte de Herrer Udsmidere. Jeg synes, det er en ganske afskyelig Handling, og jeg synes, man har Ret til at betegne en saadan Handling med stærke, meget stærke Ord. Den 21de Juni udstedte de Herrer Arbejdsgivere en Række Trusler mod hele den frisindede Presse i Landet; det var kort før Kvartalskiftet. De sendte Stikbreve ud i Landet og opfordrede Folk til at afsige denne Presse, hverken abonnere paa den eller købe enkelte Numre af den, de sagde, at det vilde have en stor moralsk Virkning paa disse Blade til Fordel for Arbejdsgiverne. Hvad det var for et ædelt Maal, Arbejdsgiverne havde sat sig, kunne vi ogsaa se, naar vi læse deres Organer. Særlig skriver et af deres Blade den 21de Juni, at Arbejdsgiverne vilde ikke længere nøjes med en Akkord eller et Kompromis, de vilde have Arbejdernes Nederlag saa komplet afgørende, saa knusende, som det paa nogen Maade kunde blive. Saaledes skriver deres egne Presseorganer. Det var det ædle Maal, de havde sat sig.

Det ærede Medlem for Tisted (N. Andersen) udtalte, da han havde Ordet, at

der havde været saa stor Enighed indenfor Arbejdsgivernes Lejr under denne Lockout. Jeg tror, at det ærede Medlem har overdrevet; det er ikke Tilfældet. Den store Enighed har ikke været til Stede. Der har været Mudder i Geledderne, og det har givet sig Udslag ved flere Lejligheder. Jeg skal saaledes nævne, at Murer- og Tømmerforeningen for Mestres i Holbæk holdt et Møde den 6te September, efter at Lockouten var afsluttet og der vedtog de en Resolution, hvori de udtalte en bestemt Misbilligelse af den Kamp, som var ført, og udtalte, at den var paatvunget dem af nogle faa ledende Mænd indenfor Arbejdsgivernes Rækker, medens den enkelte Mester ikke havde nogen virkelig Indflydelse paa denne Kamp, og at de derfor ikke mere vilde høre med til Arbejdsgivernes Forening, men udmelde sig deraf, fordi de frygtede en Gentagelse. Jeg skal minde om, at der i Aarhus under Lockouten blev afholdt et Protestmøde af Murer- og Tømmerforeningen for Mestres i Aarhus, hvor der med vistnok 50 Stemmer mod 7 blev vedtaget et Forlangende om at faa Lockouten afsluttet. Den store Enighed, som det ærede Medlem for Tisted vil have os til at tro paa, indenfor Arbejdsgivernes Organisation, har altsaa ikke været til Stede. Det er kun ved Tyvng og tilsyneladende, at den har været til Stede.

Ser man derimod paa den Maade, hvorpaa Arbejderne ere optraadte under hele denne Kamp, kan man sige, at de hele Tiden have holdt sig til Defensiven, skønt der havde været rig Anledning til at gribe Offensiven, og Arbejderne ogsaa raadede over mange Midler, hvorved de kunde have grebet stærkt forstyrrende ind i hele vort Samfundsliv. De have ikke gjort det, de have kun forsøgt at forsvare sig mod Angreb fra Arbejdsgivernes Side. Det er derfor ogsaa en Ære for os, nu da Kampen er afsluttet, at kunne sige, at der under denne 15 Ugers Lockout ikke er sket en Anholdelse blandt Arbejderne. Der har kun været een Arbejder oppe hos Politiet under Lockouten, og det var den Mand, som fik Medaillen for ædel Daad. Der blev heller ikke knust andre Ruder under Lockouten end de, som Krigsministeren knuste, da han skulde sprænge Mejlborgs Ruiner i Aarhus bort. Alle de knuste Ruder, denne Lockout har affødt, er altsaa kun de Ruder, der fra Samfundsstøtternes Side bleve knuste derovre i Aarhus.

Jeg synes ogsaa, det er en stor Ære for Arbejderne at kunne henvise til den